

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/2/2022
Identifikačné číslo spisu:	1117215713
Dátum vydania rozhodnutia:	01.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1117215713.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu PERIX, spol. s r.o., so sídlom Slovinská 23, 821 04 Bratislava, IČO: 31 385 354, zastúpeného UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Mliekarenská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 36 662 291, proti žalovanému TESCO STORES SR, a.s., so sídlom Cesta na Senec 2, 821 04 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 31 321 828, zastúpenému Barger Prekop s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 869 724, o náhradu škody, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/29/2020-538 zo dňa 24.03.2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/29/2020-538 zo dňa 24.03.2021 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 35Cb/93/2017-316 zo dňa 30.04.2019 uložil žalovanému povinnosť, aby v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatil žalobcovi 351.212,- eur a úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 351.212,- eur od 23.06.2017 do zaplattenia. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi plnú náhradu trov konania, pričom vyslovil, že o výške trov rozhodne po právoplatnosti rozsudku vo veci samej súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplattenia sumy 351.212,- eur s 8% ročným úrokom z omeškania od 23.06.2017 do zaplattenia titulom náhrady škody spôsobenej protiprávnym zadržiavaním hernej techniky žalobcu v priestoroch žalovaného od 3.06.2015 do 12.10.2016. Z odovzdávacieho protokolu zo dňa 1.05.2015 vyplýva, že žalovaný odovzdal spoločnosti MONAKO GAME, s. r. o. (ďalej aj „spoločnosť MONAKO“) obchodné priestory v obchodnom centre Galéria Trnava. Zo žiadosti o doloženie nájomnej zmluvy zo dňa 12.05.2015 vyplýva,

že spoločnosť MONAKO vyzvala žalovaného o bezodkladné vydanie nájomnej zmluvy k priestoru SU 16a. Z mandátnej zmluvy zo dňa 1.05.2015 vyplýva, že žalobca ako mandant a spoločnosť MONAKO ako mandatár uzavreli zmluvu, na základe ktorej sa mandatár zaviazal pre mandanta v jeho mene a na jeho účet za odplatu počas trvania zmluvy vykonávať úkony spojené so zabezpečovaním prevádzkovania videohier a elektromechanickej rulety v priestoroch OC TESCO. Rozkazom na plnenie sp. zn. 30Cb/207/2015 zo dňa 3.03.2016 Okresný súd Bratislava I uložil žalovanému povinnosť vydať spoločnosti MONAKO hernú techniku s výrobnými číslami špecifikovanými vo výroku rozkazu. Rozkazom na plnenie sp. zn. 31Cb/207/2015 zo dňa 28.09.2016 Okresný súd Bratislava I uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi hernú techniku s výrobnými číslami špecifikovanými vo výroku rozkazu. Žalobca ako vlastník a oprávnený držiteľ hernej techniky v dôsledku neprevádzkovania herne prichádzal o tržby a tým sa mu znížil hospodársky výsledok a zisk. Z tohto dôvodu si žalobca nechal vypracovať znalecký posudok č. 1/2017 zo dňa 31.05.2017, v ktorom znalkyňa Ing. Jaroslava Hrušková určila ušlý zisk vo výške 351.212,- eur za obdobie zadržiavania hernej techniky žalovaným, t. j. od 3.06.2015 do 12.10.2016.

3 Žalovaný namietal dôvodnosť žaloby tvrdiac, že písomná nájomná zmluva na predmetné priestory nebola so žalobcom nikdy uzavretá. Potvrdil rokovania o jej uzavretí, avšak k reálnemu uzavretiu nedošlo. Požadoval vypratanie priestoru, pričom reakciou na jeho požiadavku bolo, že niekoľko spoločností si naraz uplatnilo nárok na vydanie hernej techniky. Z tohto dôvodu inicioval uzavretie dohody o urovnaní, ktorá mala sprehľadniť stav a predísť žalobám. Potvrdil tiež, že predmetná herná technika sa v rozhodnom období nachádzala v jeho priestore. Uviedol však, že od 11.08.2014 do 29.04.2015 bol priestor v užívaní spoločnosti Playland, s. r. o. (ďalej aj „spoločnosť Playland“). Odovzdávací protokol zo dňa 1.05.2015 o odovzdaní priestoru spoločnosti MONAKO nezakladal právny titul na užívanie priestoru žalobcom. Poprel tiež tvrdenie žalobcu, že v období od 1.05.2015 do 3.06.2015 tento v jeho priestoroch prevádzkoval herňu.

4 Súd prvej inštancie sa ako prvou otázkou zaoberal existenciou nájomnej zmluvy na predmetné nebytové priestory medzi žalovaným a spoločnosťou MONAKO. Konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania a základnej logiky mal za to, že táto zmluva minimálne v exemplári podpísanom štatútom spoločnosti MONAKO existovala, nakoľko vzhľadom na postavenie žalovaného v oblasti nájomov a jeho obvyklú prax (ktorú potvrdil aj svedok T.) nie je logicky odôvodniteľné, aby žalovaný protokolárne odovzdal priestory dňa 1.05.2015 bez toho, aby mal platne uzavretý vzťah. O uvedenom svedčí aj skutočnosť, že účinnosť zmluvy od 1.05.2015 potvrdil spoločnosti MONAKO a žalobcovi zodpovedný zamestnanec žalovaného p. Sedlák. Súd preto ustálil, že žalovaný sa pri odovzdaní priestorov spoločnosti MONAKO správal tak, že uvedená spoločnosť musela mať oprávnený pocit, že zmluva je platne uzavretá. Ako nedôvodné a účelové vyhodnotil tvrdenia žalovaného, že zmluva nebola nikdy platne uzavretá. Za dôvodné súd prvej inštancie považoval aj tvrdenie žalobcu, že v priestoroch žalovaného v období od 1.05.2015 do 3.06.2015 prevádzkoval herňu, o čom žalobca predložil súdu fotodokumentáciu, preukazujúcu označenie priestoru označením „MONAKO“. Poukázal na to, že ako nezmyselná by vyznela výzva žalovaného zo dňa 2.06.2015 na odstránenie tovaru podliehajúceho skaze z priestorov, pretože táto dávala zmysel len vtedy, ak sa do 2.06.2015 priestor ako herňa prevádzkoval, a teda sa v ňom mohli nachádzať tovary podliehajúce skaze. K procesnej obrane žalovaného, že mal v zmysle pôvodnej nájomnej zmluvy uzavretej so spoločnosťou Playland za to, že vlastníkom alebo oprávneným držiteľom hernej techniky bol pôvodný nájomca Playland, súd uviedol, že prisvedčil argumentácii žalobcu, že zo zmluvy o nájme medzi žalovaným a spoločnosťou Playland vyplýva, že spoločnosť Playland nikdy nebola subjektom oprávneným na prevádzkovanie výherných strojov a ich prevádzku mohla zabezpečiť len prostredníctvom oprávnenej tretej osoby tak, že časť priestoru dala do nájmu tretej osobe s výslovným súhlasom žalovaného. Žalovaný preto nemôže dôvodne tvrdiť, že hernú techniku považoval za majetok spoločnosti Playland.

5 Žalovaný by - podľa názoru súdu prvej inštancie - dôvodnosť svojho postupu spočívajúceho v zabránení spoločnosti MONAKO a žalobcovi disponovať s hernou technikou v jeho priestoroch mohol zákonne odôvodniť len vtedy, ak by preukázal plnenie prevenčnej povinnosti predchádzať škode, t. j. ak by preukázal dôvodnú pochybnosť o vlastníkovi, resp. oprávnenom držiteľovi hernej techniky. Počas

konania sa však preukázalo, že jedinými subjektami uplatňujúcimi si vlastnícke právo a právo oprávnenej držby k technike boli žalobca a spoločnosť MONAKO. Za nedôvodný a zmätočný označil súd postup žalovaného, ktorý ku dňu 30.04.2015 ukončil nájomný vzťah so spoločnosťou Playland, dňa 1.05.2015 protokolárne odovzdal zariadenie herne a hernú techniku spoločnosti MONAKO, po mesiaci znemožnil spoločnosti MONAKO prístup k technike a následne vyzval pôvodného nájomcu na vypratanie priestorov. Žalovaný v konaní tvrdil, že mu vznikla zákonná a zmluvná úschova k zariadeniu herne, ako aj k hernej technike titulom zmluvy so spoločnosťou Playland. Podľa názoru súdu, právnym dôvodom záložného a zádržného práva by mohli byť iba nedoplatky predchádzajúceho nájomcu. Z vyjadrenia žalovaného však vyplynulo, že v čase ukončenia zmluvy s predchádzajúcim nájomcom žalovaný disponoval zábezpekou a preplatkom na nájomnom vo výške 39.145,92 eur, teda nedoplatky z pôvodnej nájomnej zmluvy sú vylúčené.

6 Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že vo vzťahu k hernej technike žalovaný nevykonával držbu v zmysle zmluvy o nájme s pôvodným nájomcom pre pôvodného nájomcu, ale na základe § 516 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“) ako reálneho kontraktu, ktorý vznikol momentom vzniku výkonu opatrovania pre žalobcu a spoločnosť MONAKO ako reálnych vlastníkov uschovaných vecí. Omyl žalovaného v osobe vlastníka uložených vecí a právnom titule úschovy súd vyhodnotil ako zavinený minimálne nedbanlivosťou (ak nie úmyslom). Následným konaním žalovaný porušil povinnosť v zmysle § 524 Obch. zák. vydať vec uložiteľom. Znemožnením prístupu žalobcovi do priestorov herne dňa 3.06.2015 žalovaný zabránil žalobcovi v podnikateľskej činnosti a znemožnil mu dosahovanie zisku, ktorý by dosiahol na hernej technike v danom priestore a súčasne mu zabránil v dispozícii s majetkom a strojmi v oprávnenej držbe.

7 K námietkam žalovaného k znaleckému posudku súd prvej inštancie uviedol, že doplnením znaleckého posudku (ďalej aj „ZP“) o doložku vykonateľnosti splnil ZP náležitosti súkromného znaleckého posudku v zmysle Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Žalovaný namietal jednotlivé časti postupu znalkyne, avšak bez preukázania vzťahu ku záveru znalkyne, t. j. určeniu výšky škody. Súd prisvedčil argumentácii žalobcu, že znalkyňa v zmysle svojho zápisu v príslušnom zozname je osobou oprávnenou ohodnocovať záväzky, a teda aj záväzky na náhradu škody, medzi ktoré patrí aj záväzok z ušlého zisku. K tvrdenej nereálnosti, nedôvodnosti a nesprávnosti ZP súd konštatoval, že ZP vychádzal z prevádzky herne v období od decembra 2014 do 3.06.2015. Znalkyňa vedela presne určiť prevádzkové výnosy a náklady za toto obdobie a tým určiť aj priemerné výnosy dosiahnuté v prevádzke za dané obdobie. S poukazom na uvedené súd vyhodnotil námietky žalovaného voči ZP ako nedôvodné a účelové. Za preukázané mal, že žalovaný úmyselným konaním v rozpore so zákonnou úpravou bezdôvodne zabránil žalobcovi v užívaní hernej techniky v priestoroch žalovaného v období od 3.06.2015 do 12.10.2016 a súčasne mu znemožnil oprávnenú dispozíciu s hernou technikou v uvedenom období, čím mu preukázateľne spôsobil škodu vo výške určenej znaleckým posudkom. Žalobca preukázal porušenie právnej povinnosti (povinnosť vydať techniku vlastníkovi), škodu v žalovanej výške (ZP) a príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a škodou (úmyselné konanie žalovaného vo veci techniky vlastníkom).

8 K výške úrokov z omeškania súd konštatoval, že základom vzťahu strán sporu sú ustanovenia Obchodného zákonníka (§ 516 a nasl.), a preto stanovenie výšky zákonných úrokov z omeškania (ako obchodno-právnych) je v súlade s platnou právnou úpravou.

9 Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/29/2020-538 zo dňa 24.03.2021 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

10 Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento po preskúmaní napadnutého rozsudku, obsahu celého spisového materiálu, ako aj odvolania žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil. Odvolací súd preto konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej

inštancie, stotožniac sa s dôvodmi v ňom uvedenými, na ktoré v celom rozsahu odkázal.

11 Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Žalobca v konaní preukázal „príčinnú súvislosť s dispozíciou hernou technikou, resp. jej (ne)vydaním a výšky škody, ktorá bola určená znaleckým posudkom“. K odvolacej námietke žalovaného, že súd neprihliadol na dôkazy ním navrhnuté, uviedol, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany. Pokiaľ žalovaný označil skutkové tvrdenia a dôkazy, ale tieto bližšie nešpecifikoval, má sa za to, že vo veci neunesol dôkazné bremeno. Žalovaný nemôže bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vo vzťahu k jeho prostriedkom procesnej obrany v sporovom konaní presúvať na súd alebo žalobcu. Argumenty žalovaného uvedené v odvolaní neboli spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, nakoľko sa s nimi dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie.

12 Odvolací súd ďalej uviedol, že dospel k názoru, že nájomný vzťah medzi stranami nebol preukázaný. V konaní však bolo preukázané, že žalovaný protokolárne odovzdal predmetné nebytové priestory žalobcovi a umožnil mu ich užívať od 1.05.2015. Je nesporné, že žalobca užíval predmetné priestory do 3.06.2015 (cca 1 mesiac), kedy mu žalovaný znemožnil prístup do priestorov. Ak medzi stranami nebola uzavretá nájomná zmluva, tak sa zo strany žalobcu jednalo o bezprávne užívanie priestorov, čo môže vyvolať nároky na strane žalovaného, pričom odvolací súd považoval konanie žalovaného ako podnikateľského subjektu, znalého v oblasti prenájomníctva nebytových priestorov, za zmatečné a zjavne neodborné (bez platnej nájomnej zmluvy odovzdal priestory do užívania žalobcovi). Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie dospel k názoru, že „v konaní bolo preukázané, že žalobca mal oprávnenie hernú techniku užívať, ako aj príčinnú súvislosť medzi nevydaním hernej techniky žalobcovi a vznikom škody. Žalobca bez zjavného dôvodu obmedzil žalobcu a akúkoľvek tretiu osobu v prevádzkovaní herne tým, že priestory svojvoľne uzavrel“. Žalovaný obmedzil žalobcu v podnikateľskej činnosti v čase od 3.06.2015 do 12.10.2016, čo bezpochyby viedlo k vzniku škody na strane žalobcu, pričom výška škody bola preukázaná znaleckým dokazovaním. Ak žalovaný so závermi znaleckého dokazovania nesúhlasil, tak mohol v konaní navrhnúť vlastné znalecké dokazovanie, kontrolné znalecké dokazovanie alebo navrhnúť vykonať iné dôkazy na preukázanie jeho tvrdení, čo však neurobil. Aj v prípade, ak by znalecký posudok vykazoval formálne, skutkové alebo iné vady, je vyčíslená suma uplatnená v konaní špecifikáciou žalobcu (číselným výpočtom škody) ako nároku uplatneného žalobou. Žalobou uplatnený nárok na náhradu škody a jej výška je v dispozícii žalobcu. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcovi vznikla škoda, táto vznikla protiprávnym konaním žalovaného a jej výška bola v konaní hodnoverne preukázaná. V ďalšom odvolací súd odkázal na vyčerpávajúce a vecne správne odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Vzhľadom na to, že žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa dostatočným spôsobom nevysporiadal súd prvej inštancie a vzhľadom na to, že súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol, odvolací súd sa v ďalšom obmedzil už len na skonštatovanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

13 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 431 v spojení s § 420 písm. f/ CSP a podľa § 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14 K dovolaciemu dôvodu podľa § 431 v spojení s § 420 písm. f/ CSP dovolateľ uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu trpí vadou zmatečnosti, čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, pretože odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, pričom sa riadne nevysporiadal so zásadnou argumentáciou žalovaného, že neboli splnené zákonné predpoklady pre priznanie náhrady škody podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. Dovolateľ namietal, že:

I. Rozsudky sa vôbec nevysporiadali s jeho argumentáciou, že medzi údajným porušením povinnosti a vznikom uplatneného ušlého zisku neexistuje príčinná súvislosť. Súd prvej inštancie v rozsudku konštatoval, že žalobcovi ušiel zisk, vyčíslený znaleckým posudkom, ktorý by žalobca dosiahol na hernej technike v priestore žalovaného, a to v príčinnej súvislosti s tým, že žalovaný v relevantnom období mu zabránil užívať hernú techniku a súčasne mu znemožnil s ňou disponovať. Už v odvolaní poukazoval na to, že samotné zabránenie užívania hernej techniky v priestore žalovaného alebo nevydanie hernej techniky nemohlo zapríčiniť ušlý zisk žalobcu vo výške stanovenej znaleckým posudkom, pretože žalobca ním preukazoval výlučne zisk, ktorý mu mal ujsť z dôvodu neprevádzkovania hernej techniky v priestore žalovaného, avšak žalobca nemal oprávnenie užívať priestor žalovaného, takže v ňom legálne ani nemohol prevádzkovať hernú techniku a dosahovať zisk. Žalovaný totiž so žalobcom nemal žiadny zmluvný vzťah. Zároveň žalobca nemohol právo užívať priestor žalovaného odvodzovať ani od spoločnosti MONAKO, pretože s uvedenou spoločnosťou žalovaný nikdy neuzavrel nájomnú zmluvu, čo v odvolacom konaní pripustil aj žalobca vo vyjadrení k odvolaniu a zároveň to potvrdzuje aj samotné protokolárne odovzdanie priestoru žalovaného spoločnosti MONAKO bez nájomnej zmluvy, čo výlučne zakladalo len faktickú držbu, ktorá nijako nemohla chrániť spoločnosť MONAKO pred rozhodnutím žalovaného takúto držbu kedykoľvek ukončiť. Súd prvej inštancie v rozsudku nezodpovedal otázku, kde a za akých podmienok by žalobca prevádzkoval hazardné hry, keby nedošlo k zadržaniu hernej techniky žalovaným. Žalobca prípadný alternatívny ušlý zisk ani nevyčísľoval, keďže znalecký posudok sa týkal výlučne zisku, ktorý žalobcovi údajne ušiel neprevádzkovaním hernej techniky v priestore žalovaného. Odvolací súd sa vo svojom rozsudku nevysporiadal s vyššie uvedenou zásadnou argumentáciou žalovaného, pričom - na rozdiel od súdu prvej inštancie - vo svojom rozsudku výslovne uviedol, že nemal preukázané uzavretie nájomnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným, čím akceptoval, že žalobca nedisponoval právom užívať priestor žalovaného, teda v ňom ani nemohol legálne prevádzkovať hernú techniku a dosahovať „ušlý zisk“ vyčíslený znaleckým posudkom.

II. Rozsudky zrozumiteľne nedávajú odpoveď na otázku, akým porušením povinnosti mal žalobcovi vzniknúť ušlý zisk. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaný zapríčiniť vznik ušlého zisku u žalobcu tým, že mu v rozpore so zákonnou úpravou zabránil v užívaní hernej techniky v priestore žalovaného a súčasne v rozpore s § 524 Obch. zák. nevydal hernú techniku žalobcovi a spoločnosti MONAKO ako jej uschovávatelom. Identifikácia povinnosti tvorí základný predpoklad pre priznanie nároku na náhradu škody, pričom z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nemožno vyvodit', akým porušením povinnosti žalovaného mal žalobcovi vzniknúť ušlý zisk. Už v odvolaní žalovaný poukazoval na to, že nemohol protiprávne zabrániť žalobcovi v užívaní hernej techniky v priestore žalovaného, pretože žalobca nemal oprávnenie užívať priestor žalovaného a toto právo nemohol odvodzovať ani od spoločnosti MONAKO. Zároveň žalovaný nemohol voči žalobcovi a spoločnosti MONAKO porušiť ani povinnosť uschovávatela podľa § 524 Obch. zák., pretože pre nesplnenie zákonných podmienok (absencia zhodného prejavu vôle uzavrieť zmluvu a absencia obchodného styku žalovaného so žalobcom a spoločnosťou MONAKO, na základe ktorého by žalovaný mal hernú techniku u seba) nevznikla zmluva o uložení veci podľa § 516 a nasl. Obch. zák. medzi žalovaným na jednej strane a žalobcom a spoločnosťou MONAKO na strane druhej. Odvolací súd sa vo svojom rozsudku s uvedenou zásadnou argumentáciou žalovaného vôbec nevysporiadal, pričom len odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa však uvedenou námietkou nezaoberal.

III. Rozsudky sa dostatočne a zrozumiteľne nevysporiadali ani s argumentáciou, že žalovaný opatroval hernú techniku pre spoločnosť Playland a jej nevydaním postupoval v súlade s povinnosťou predchádzať škodám. Prípadná absencia oprávnenia spoločnosti Playland prevádzkovať hazardné hry nevylučuje, že spoločnosť Playland hernú techniku vlastnila, resp. oprávnenie držala, teda nevylučuje ani povinnosť žalovaného na základe predchádzajúcej nájomnej zmluvy hernú techniku pre spoločnosť Playland opatrovať a riadiť sa jej pokynmi. Navyše, časť hernej techniky vlastnila spoločnosť MONAKO, pričom žalobca prevádzkoval hazardné hry prostredníctvom nej. Záver rozsudku súdu prvej inštancie, že vlastníkom hernej techniky môže byť len prevádzkovateľ hazardných hier, je zmatečný. Žalovaný podrobne vyargumentoval, prečo konkrétne doklady predložené žalobcom a spoločnosťou MONAKO nepreukazovali ich vlastnícke právo k hernej technike. Vlastnícke právo k hnutelným veciam sa

nepreukazuje faktúrou, resp. čestným vyhlásením, ale výlučne len niektorým z právnych titulov pre nadobudnutie vlastníckeho práva. Žalobca pritom preukazoval „vlastníctvo“ aj takými faktúrami, ktoré sa týkali iba nájmu softveru do hernej techniky. Obdobne vlastníctvo hernej techniky nepreukazujú ani licencie. Navyše, žiadny právny alebo faktický vzťah k hernej technike nepreukazoval ani protokol o odovzdaní priestoru žalovaného, pretože protokol sa týkal iba samotného priestoru a herná technika nebola predmetom odovzdania. Žalovaný tiež poukazoval na to, že spoločnosť Playland nikdy nepotvrdila, že vlastníkom hernej techniky je spoločnosť MONAKO, pričom k vlastníctvu sa výslovne hlásil aj Diamont. Preto žalovaný postupoval v súlade s prevenčnou povinnosťou, keď poukazoval na to, že spoločnosť Playland v zmysle čestného vyhlásenia zo dňa 29.05.2015 bezodkladne odovzdala do vlastníctva a užívania spoločnosti MONAKO výlučne zariadenie priestoru žalovaného, nie však hernú techniku a zároveň poukazoval na spoločný list zo dňa 14.07.2015, z ktorého vyplýva, že vlastníkom a užívateľom hernej techniky je Diamont. Rozsudok odvolacieho súdu sa s uvedenou zásadnou argumentáciou žalovaného nevysporiadal a opätovne odkázal len na rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý sa vyššie uvedenou námietkou nezaoberal.

IV. Rozsudky sa dostatočne a zrozumiteľne nevysporiadali s argumentáciou, že žalobca nepreukázal výšku údajného ušlého zisku. Odvolací súd sa nevysporiadal s odvolacími námietkami žalovaného, že závery znaleckého posudku sú už na prvý pohľad nesprávne, pretože vychádzajú aj z tržieb hernej techniky, ktorej vydania sa žalobca a spoločnosť MONAKO nikdy nedomáhali, resp. o ktorej nikdy netvrdili, že ju vlastní, resp. ku ktorej vlastníctvo nikdy nepreukazovali. Žalovaný užívanie takejto hernej techniky žalobcovi „neznemožnil“, a preto znalkyňou vypočítaná a žalobcom uplatnená výška údajného ušlého zisku, ktorá zahŕňa aj takúto hernú techniku, nemohla obstať a žalovaný za ňu nemôže niesť zodpovednosť. Navyše, závery znaleckého posudku sú zjavne nesprávne aj preto, že znalkyňa v nich vychádzala z údajov týkajúcich sa priestoru žalovaného s predpokladom, že žalobca by v relevantnom období v nich prevádzkoval hernú techniku, avšak žalobca žiadne právo k priestoru nemal, a preto v ňom ani nemohol prevádzkovať hernú techniku a dosahovať zisk. Odvolací súd sa opätovne nezaoberal argumentáciou žalovaného a neobjasnil tiež, prečo mal za preukázanú výšku ušlého zisku, stanovenú znaleckým posudkom.

15 V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci, ktoré spočíva v tom, že odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že držba hernej techniky sa po ukončení pôvodnej nájomnej zmluvy transformovala na reálny kontrakt - zmluvu o uložení veci (§ 516 a nasl. Obch. zák.), v zmysle ktorej sa žalovaný ako opatrovateľ údajne zaviazal žalobcovi a spoločnosti MONAKO ako uložiteľom, že hernú techniku bude pre nich bezplatne opatrovať, a to bez ohľadu na prípadný omyl žalovaného v osobe vlastníka alebo právnom titule úschovy. Žalovaný bol preto povinný na požiadanie žalobcu a spoločnosti MONAKO ako uložiteľov vydať hernú techniku (§ 524 Obch. zák.). Súd prvej inštancie mal za to, že zmluva o uložení veci podľa § 516 Obch. zák. vzniká ako reálny kontrakt medzi opatrovateľom a vlastníkom veci momentom vzniku výkonu jej opatrovania pre vlastníka. Pritom je irelevantné, že opatrovateľ mal vec u seba výlučne v súvislosti s obchodným stykom s treťou osobou a opatroval vec pre túto tretiu osobu, resp. opatrovateľ ani skutočný vlastník navzájom neprejavili vôľu uzavrieť zmluvu o uložení veci. Odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku stotožnil s názorom súdu prvej inštancie a na zdôraznenie jeho správnosti nedoplnil už žiadne ďalšie dôvody.

16 Právnu otázku riešenú rozsudkami súdov oboch inštancií je možné zovšeobecniť nasledovne: „Môže medzi držiteľom veci a jej skutočným vlastníkom vzniknúť zmluva o uložení veci podľa § 516 a nasl. Obchodného zákonníka, ak držiteľ veci a jej skutočný vlastník zhodne neprejavili vôľu uzavrieť túto zmluvu a držiteľ veci mal vec u seba, avšak nie v súvislosti s obchodným stykom s jej skutočným vlastníkom?“

17 Podľa názoru dovolateľa, odvolací rozsudok závisel od vyriešenia predmetnej právnej otázky, pretože jej vyriešenie bolo základným predpokladom zodpovednosti žalovaného za ušlý zisk žalobcu (porušenie zmluvnej povinnosti opatrovateľa vydať vec v zmysle § 524 Obch. zák.) a táto otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Poukázal na to, že zmluva o uložení veci - bez ohľadu na

držbu a vlastníctvo veci - nemohla bez dohody zmluvných strán na jej podstatných častiach a predchádzajúceho súvisiaceho obchodného styku vzniknúť. Z ustanovenia § 516 ods. 1 Obch. zák. nevyplýva, že uložiteľ musí byť aj vlastníkom veci, ktorá je predmetom zmluvy o uložení veci. Opatrovateľ môže vec opatrovať aj pre jej oprávneného detentora, teda vlastníctvo opatrovanej veci je vo vzťahu k vzniku zmluvy irelevantné. Ďalej dovolateľ poukázal na to, že napriek tomu, že zmluva o úschove sa považuje za reálny kontrakt, neznamená to, že k jej vzniku postačuje len odovzdanie veci. Podľa odbornej literatúry aj v prípade reálnych kontraktov sa vyžaduje konsenzus, t. j. dohoda zmluvných strán na podstatných častiach zmluvy. Napokon nevyhnutným predpokladom uzavretia zmluvy o uložení veci je aj obchodný styk opatrovateľa s uložiteľom, v súvislosti s ktorým mal opatrovať vec u seba. Z tejto podmienky vyplýva, že zmluva o uložení veci obvykle dopĺňa „základný“ zmluvný vzťah opatrovateľa a uložiteľa, kvôli ktorému bola uzavretá.

18 V danom prípade zo skutkových zistení súdov nijako nevyplýva, že medzi žalovaným na jednej strane a spoločnosťou MONAKO a žalobcom na strane druhej existovala akákoľvek dohoda (konsenzus) na podstatných častiach zmluvy o uložení veci. Žalovaný vo vzťahu k spoločnosti MONAKO a k žalobcovi nikdy neprejavil vôľu uzavrieť zmluvu o uložení veci a rovnako ani žalobca a spoločnosť MONAKO neprejavili takúto vôľu vo vzťahu k žalovanému. Zároveň zo skutkových zistení nevyplýva, že žalovaný bol v čase údajného uzavretia zmluvy so žalobcom alebo so spoločnosťou MONAKO v akomkoľvek obchodnom styku, resp. v inom zmluvnom záväzku, v súvislosti s ktorým by žalovaný držal hernú techniku. Súdy oboch inšancií napriek tomu nesprávne považovali zmluvu o uložení veci medzi žalovaným a žalobcom a spoločnosťou MONAKO za reálny kontrakt, uzavretý momentom vzniku opatrovania hernej techniky žalovaným, na ktorého vznik postačovala výlučne držba veci.

19 K dovolaniu žalovaného zaslal žalobca písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol. Poukázal na to, že nepreskúmateľnosť rozsudku, spôsobená nedostatočným odôvodnením, nezakladá bez ďalšieho vadu podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože to vylučuje aj rozhodnutie Veľkého senátu občiansko-právneho kolégia NS SR sp. zn. 1VCdo/2/2017 zo dňa 19.04.2017. Žalovaný predkladá vlastný pohľad na skutkový stav, ktorý neustále mení, prispôbuje ho vlastným potrebám, odvádza pozornosť od zásadných a významných skutočností, dôležitých pre posúdenie skutkového stavu, prípadne ho podrobuje rôznym myšlienkovým experimentom, pričom odkláňa pozornosť od jednoduchej skutkovej konštrukcie, ktorá bola zistená súdom v priebehu prvoinštančného konania. Príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom uplatneného ušlého zisku vyplýva z konania žalovaného, ktorý úmyselným konaním v rozpore so zákonnou úpravou bezdôvodne zabránil žalobcovi v užívaní hernej techniky a súčasne mu znemožnil oprávnenú dispozíciu s ňou. Tým žalobcovi preukázateľne spôsobil škodu vo výške určenej znaleckým posudkom. Neplatnosť nájomného vzťahu spôsobil žalovaný svojím konaním v rozpore s preukázanými obchodnými zvyklosťami (nikdy neodovzdáva nebytové priestory bez riadne uzavretej nájomnej zmluvy). Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že nikto nespochybňoval vlastnícke právo k hernej technike, či už u žalobcu alebo u spoločnosti MONAKO, pričom list spoločnosti Diamont zo dňa 14.06.2015 bol účinne popretý žalobcom a bol datovaný až dva týždne po zadržaní hernej techniky žalovaným (ak vôbec existoval). To, že súd prvej inštalácie zistil skutkový dej inak, ako ho prezentoval žalovaný, nemožno považovať za procesnú vadu. Až v odvolacom konaní žalovaný predložil e-mail, ktorý polemizoval o možnosti vypracovať, resp. nevypracovať posudok znalcom z určitého odvetvia. Dôkaz však bol účinne popretý, nakoľko sa vzťahoval k času, kedy bolo podané odvolanie, a nie k dátumu, kedy bol znalecký posudok vyhotovený. Žalovaný neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by účinne popreli závery znaleckého dokazovania.

20 K dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. b/CSP žalobca uviedol, že právny zástupca dovolateľa sa týmto postupom snaží účelovo dosiahnuť prieskum právneho posúdenia cez nastolenie právnej otázky, ktorá nemá pre konanie a rozhodnutie veci žiadny význam. Žalovaný sa snaží vyvinúť tým, že vlastne „len uschovával v zmysle pôvodnej nájomnej zmluvy hernú techniku pre Playland a že vlastníkom alebo oprávneným držiteľom hernej techniky bol pôvodný nájomca Playland“. V spoločnom vyhlásení zo dňa 29.05.2015 spoločnosť Playland určila za vlastníkov žalobcu a spoločnosť MONAKO, avšak napriek tomu žalovaný hľadal iné dôvody, ako nevydať hernú

techniku. Žalovaný sám tvrdil, že bol opatrovateľom hernej techniky a bol zmluvou o úschove viazaný.

21 Ďalej žalobca poukázal na to, že súd neaplikoval § 516 Obch. zák., ale aplikoval § 524 Obch. zák., pričom ustanovením § 524 Obch. zák. sa primerane spravuje (v zmysle § 526 Obch. zák.) aj určenie práv a povinností strán v prípadoch, keď podľa ustanovení tohto zákona (týkajúce sa iných zmlúv než zmluvy o uložení vecí) je jedna strana povinná bez nároku na odplatu starať sa druhej strane o vec, ktorú má u seba. Nakoľko žalobca nepoprel skutkové tvrdenie žalovaného, súd nemal dôvod spochybňovať tvrdenia žalovaného a vychádzal z právnej kvalifikácie predloženej žalovaným, s čím sa vysporiadal v odsekoch 35, 39 a 41 odôvodnenia rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že vo vzťahu k hernej technike žalovaný nevykonával držbu v zmysle zmluvy o nájme s pôvodným nájomcom pre pôvodného nájomcu, ale na základe § 516 a nasl. Obch. zák. ako reálneho kontraktu, ktorý vznikol momentom vzniku výkonu opatrovania pre žalobcu a spoločnosť MONAKO ako reálnych vlastníkov uschovaných vecí. Následným konaním žalovaný porušil povinnosť v zmysle § 524 Obch. zák. vec vydať uložiteľom. V dovolaní sa žalovaný dovoľáva nesprávnej právnej kvalifikácie, pričom predkladá ďalší právny experiment v odsekoch 50 až 59 dovolania, argumentujúc neexistenciou konsenzu a neexistenciou obchodného styku, hoci konsenzus mohol byť daný aj konkludentne, resp. akceptáciou skutkového stavu. Žalovaným položená otázka je formálne zle postavená, kapciózna a je nepodstatná pre súdne konanie.

22 K vyjadreniu žalobcu zaslal žalovaný svoje vyjadrenie (tzv. dovoláciu repliku), v ktorom uviedol, že v plnom rozsahu zotrváva na svojich tvrdeniach, argumentácii a návrhoch uvedených v dovolaní. Nesúhlasil s názorom žalobcu, že odvolací súd postupoval pri odôvodnení svojho rozsudku v súlade s CSP. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) sp. zn. II. ÚS 45/2021 zo dňa 11.02.2021 a nálezy ÚS SR sp. zn. II. ÚS 578/2015 zo dňa 1.06.2016 a sp. zn. III. ÚS 627/2015 zo dňa 2.02.2016, z ktorých vyplýva, že súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na riadne odôvodnenie rozhodnutia, pričom k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou, či svojvôľou. Rovnako aj z ustálenej judikatúry NS SR vyplýva, že rozhodnutia, ktorých odôvodnenie nedáva odpoveď na všetky podstatné a v konaní nastolené otázky súvisiace s predmetom rozhodovaného sporu, sa považujú za nepreskúmateľné a zmätočné a je proti nim prípustné dovolanie (sp. zn. 6Cdo/155/2017, sp. zn. 5Obdo/87/2020 a sp. zn. 5Obdo/67/2020).

23 Dovolateľ upriamil pozornosť na to, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom, že žalovaný v relevantnom období zabránil žalobcovi užívať hernú techniku v jeho priestoroch, čo vyplýva aj z osvojenia si záverov znaleckého posudku, ktorý vyčíslil ušlý zisk práve „z titulu neumožnenia prevádzkovania herne v priestore“. V tomto kontexte sa potom javí zmätočne, ak odvolací súd vo svojom rozsudku konštatoval vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie a stotožnil sa s dôvodmi v ňom uvedenými, avšak zároveň - na rozdiel od súdu prvej inštancie - akceptoval argumentáciu žalovaného, že nájomná zmluva nevznikla a žalobca preto užíval priestor „bezprávné“, pričom zároveň za splnenú považoval podmienku príčinnej súvislosti medzi „nevydaním hernej techniky“ a „vznikom škody“, vyčíslenej práve znaleckým posudkom. Odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s námietkami žalovaného, že žalobca a/ nepreukázal (naviac v základnom konaní ani len netvrdil), že by mal namiesto priestoru žalovaného zabezpečené alternatívne priestory, v ktorých by mohol v relevantnom období prevádzkovať hernú techniku, a teda dosahovať zisk (ako to vyžaduje judikatúra týkajúca sa ušlého zisku) a b/ výslovne priznal, že vzhľadom na sprísnenie legislatívy v relevantnom období takéto alternatívne priestory ani nebolo možné zabezpečiť a naviac c/ takýto „alternatívny ušlý zisk“ nevyčíslil a ani nepreukázal.

24 Dovolateľ nesúhlasil ani so spochybnením ním vymedzenej právnej otázky, pretože táto je relevantná. Zo skutkových zistení uvedených v oboch rozsudkoch nijako nevyplýva, že medzi žalovaným na jednej strane a žalobcom a spoločnosťou MONAKO na strane druhej existovala akákoľvek dohoda (konsenzus) na podstatných častiach zmluvy o uložení vecí a ani držba hernej techniky v súvislosti s relevantným predchádzajúcim obchodným stykom. Naopak, žalovaný tvrdil, že opatroval hernú techniku výlučne pre spoločnosť Playland, a to v nadväznosti na pôvodnú nájomnú zmluvu. V zmysle § 524

Obch. zák. žalovaný ako opatrovateľ bol povinný vydať hernú techniku na požiadanie výlučne spoločnosti Playland ako uložiteľovi, prípadne osobe určenej uložiteľom, pričom spoločnosť Playland o vydanie hernej techniky žalovaného nikdy nepožiadala a žalobca tiež nepreukázal, že by spoločnosť Playland žalovanému určila, aby hernú techniku vydal žalobcovi alebo spoločnosti MONAKO. Súd prvej inštancie na vzťah žalovaného so žalobcom a spoločnosťou MONAKO výslovne aplikoval ustanovenie zmluvy o uložení veci podľa § 516 a nasl. Obch. zák. (vrátane § 524 Obch. zák.), a nie ustanovenie § 526 Obch. zák., týkajúce sa iných zmlúv ako zmluvy o uložení veci, ako to podsúva žalobca.

25 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom (§ 429 CSP), bez nariadenia pojednávania najskôr zisťoval, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

26 Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

27 V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala je patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, nepreskúmateľný a trpí vadou zmatečnosti, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Odvolaciemu súdu vytýkal, že sa nevysporiadal s jeho zásadnou argumentáciou, že neboli splnené zákonné predpoklady pre priznanie práva na náhradu škody podľa § 373 a nasl. Obch. zák. (absentuje identifikácia povinnosti, porušením ktorej mal žalobcovi vzniknúť ušlý zisk, ďalej príčinná súvislosť medzi údajným porušením povinnosti a vznikom uplatneného ušlého zisku, ako aj preukázanie jeho výšky). Súd prvej inštancie v rozsudku konštatoval, že žalobcovi ušiel zisk, vyčíslený znaleckým posudkom, ktorý by žalobca dosiahol na hernej technike v priestore žalovaného, a to v príčinnej súvislosti s tým, že žalovaný v relevantnom období mu zabránil užívať hernú techniku a súčasne mu znemožnil s ňou disponovať. Odvolací súd vo svojom rozsudku - na rozdiel od súdu prvej inštancie - uviedol, že nemal preukázané uzavretie nájomnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným, čím akceptoval, že žalobca nedisponoval právom užívať priestor žalovaného, a teda v ňom ani nemohol legálne prevádzkovať hernú techniku a dosahovať ušlý zisk, vyčíslený znaleckým posudkom. Dovolateľ namietal, že nemohol voči žalobcovi a spoločnosti MONAKO porušiť ani povinnosť uschovávaťľa podľa § 524 Obch. zák., pretože zmluva o uložení veci podľa § 516 a nasl. Obch. zák. medzi žalovaným na jednej strane a žalobcom a spoločnosťou MONAKO na strane druhej nevznikla pre nesplnenie zákonných podmienok vyžadovaných pre vznik daného typu zmluvy. Výška ušlého zisku určená znaleckým posudkom je nepreukázaná, pretože závery znaleckého posudku vychádzajú aj z tržieb hernej techniky, ktorej vydania sa žalobca a spoločnosť MONAKO nikdy nedomáhali, resp. o ktorej nikdy netvrdili, že ju vlastní, resp. ku ktorej vlastníctvo nikdy nepreukazovali, a preto žalovaný užívanie tejto hernej techniky žalobcovi neznemožnil a výška údajného ušlého zisku, ktorá zahŕňa aj takúto techniku nemôže obstať a žalovaný za ňu nemôže niesť zodpovednosť. Okrem toho znalkyňa vychádzala z údajov, týkajúcich sa priestoru žalovaného, avšak žalobca k danému priestoru žiadne právo nemal, a preto v ňom nemohol prevádzkovať hernú techniku a dosahovať zisk.

28 Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a aj dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú,

resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavno-právne rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

29 Obsahom práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Za nesprávny procesný postup súdu treba považovať aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, resp. prípad, keď odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami strán uvedenými v odvolaní v zmysle § 387 ods. 3, druhá veta CSP (sp. zn. III. ÚS 314/2018, sp. zn. II. ÚS 120/2020). Rovnako za porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP treba považovať aj prípad, keď zistenie skutkového stavu zo strany súdu je natoľko chybné, že vo svojom dôsledku predstavuje porušenie práva garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože ide o tzv. extrémny rozpor medzi skutkovými zisteniami a vykonanými dôkazmi (viď uznesenie sp. zn. I. ÚS 6/2018 zo dňa 17.01.2018, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 57/2018).

30 Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd sa zaoberal otázkou existencie nájomnej zmluvy na predmetné nebytové priestory medzi žalovaným a spoločnosťou MONAKO. Konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania a základnej logiky mal za to, že táto zmluva existovala minimálne v exemplári podpísanom štatutárom spoločnosti MONAKO, nakoľko vzhľadom na postavenie žalovaného v oblasti nájomov a jeho obvyklú prax nie je logicky odôvodniteľné, aby žalovaný protokolárne odovzdal priestory dňa 1.05.2015 spoločnosti MONAKO bez toho, aby mal platne uzavretý vzťah. Súd preto ustálil, že žalovaný sa pri odovzdaní priestorov spoločnosti MONAKO správal tak, že uvedená spoločnosť musela mať oprávnený pocit, že zmluva je platne uzavretá. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že vo vzťahu k hernej technike žalovaný nevykonával držbu v zmysle zmluvy o nájme s pôvodným nájomcom pre pôvodného nájomcu (spoločnosť Playland - pozn. dovolacieho súdu), ale na základe § 516 a nasl. Obch. zák. ako reálneho kontraktu, ktorý vznikol momentom vzniku výkonu opatrovania pre žalobcu a spoločnosť MONAKO ako reálnych vlastníkov uschovaných vecí. Znemožnením prístupu žalobcovi do priestorov herne dňa 3.06.2015 žalovaný zabránil žalobcovi v podnikateľskej činnosti a znemožnil mu dosahovanie zisku, ktorý by dosiahol na hernej technike v danom priestore a súčasne mu zabránil v dispozícii s majetkom a strojmi v oprávnenej držbe. K námietkam týkajúcim sa znaleckého posudku súd konštatoval, že ZP vychádzal z prevádzky herne v období od decembra 2014 do 3.06.2015. Žalovaný úmyselným konaním v rozpore so zákonnou úpravou bezdôvodne zabránil žalobcovi v užívaní hernej techniky v priestoroch žalovaného v období od 3.06.2015 do 12.10.2016 a súčasne mu znemožnil oprávnenú dispozíciu s hernou technikou v uvedenom období, čím mu preukázateľne spôsobil škodu vo výške určenej znaleckým posudkom. Žalobca preukázal porušenie právnej povinnosti (povinnosť vydať techniku vlastníkovi), škodu v žalovanej výške (ZP) a príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a škodou.

31 Odvolací súd v odseku 13 odôvodnenia napadnutého rozsudku (v ktorom sa zaoberal posudzovaním odvolacích dôvodov žalovaného ako odvolateľa) konštatoval, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav na základe vykonaných dôkazov a dospel k správnym skutkovým zisteniam a právne posúdeniu veci. Konštatoval, že „žalobca v konaní preukázal príčinnú súvislosť s dispozíciou hernou technikou, resp. jej (ne)vydaním a výšky škody, ktorá bola určená znaleckým posudkom“. Žalovaného argumenty uvedené v odvolaní neboli spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie

vo veci, nakoľko sa s nimi dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie (z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nie je zrejmé, aké odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd posudzoval - pozn. dovolacieho súdu). Odvolací súd dospel k názoru, že nájomný vzťah medzi stranami nebol preukázaný. V konaní však bolo preukázané, že žalovaný protokolárne odovzdal predmetné nebytové priestory žalobcovi a umožnil mu ich užívať od 1.05.2015. Je nesporné, že žalobca užíval predmetné priestory (cca 1 mesiac) do 3.06.2015, keď mu žalovaný znemožnil prístup do priestorov.

32 Po preskúmaní veci dovolací súd konštatuje, že odvolací súd porušil ustanovenie § 383 CSP, keď bez doplnenia dokazovania (§ 384 ods. 1 CSP) - na rozdiel od súdu prvej inštancie - dospel k opačnému skutkovému zisteniu, a to že medzi stranami sporu nebol v rozhodnom období preukázaný (teda neexistoval) vzťah založený nájomnou zmluvou, predmetom ktorej by bol prenájom predmetných nebytových priestorov. Uvedené procesné pochybenie odvolacieho súdu predstavuje vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je tiež nedostatočné, zmätočné, rozporuplné a nepreskúmateľné zo strany dovolacieho súdu. Jeho obsah nezodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu podľa § 393 ods. 2 CSP a odvolací súd sa v ňom nevysporiadal ani s podstatnými (kľúčovými) tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 druhá veta CSP). Z ustanovenia § 393 ods. 2 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odvolací súd dospel k skutkovému zisteniu, že medzi stranami sporu nebol preukázaný nájomný vzťah (na rozdiel od skutkového zistenia súdu prvej inštancie), v konaní mal však preukázané, že žalovaný protokolárne odovzdal predmetné nebytové priestory žalobcovi a umožnil mu ich užívať od 1.05.2015, pričom žalobca mal uvedené priestory užívať do 3.06.2015, keď mu žalovaný znemožnil prístup do priestorov. Ďalej konštatoval, že ak medzi stranami nebola uzavretá nájomná zmluva, tak zo strany žalobcu sa jednalo o bezprávné užívanie priestorov, čo môže vyvolať nároky na strane žalovaného. Odvolací súd mal preukázané, že žalobca mal oprávnenie hernú techniku užívať, ako aj príčinnú súvislosť medzi nevydaním hernej techniky žalobcovi a vznikom škody. Žalobca bez zjavného dôvodu obmedzil žalobcu a akúkoľvek tretiu osobu v prevádzkovaní herne tým, že priestory svojvoľne uzavrel. Žalovaný obmedzil žalobcu v podnikateľskej činnosti v čase od 3.06.2015 do 12.10.2016, čo bezpochyby viedlo k vzniku škody na strane žalobcu a táto bola preukázaná znaleckým dokazovaním.

33 Podľa názoru dovolacieho súdu, v posudzovanom prípade zistenie skutkového stavu je prima facie natoľko chybné, že vo svojom dôsledku predstavuje porušenie práv garantovaných čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože ide o tzv. extrémny rozpor medzi skutkovými zisteniami a vykonanými dôkazmi (I. ÚS 6/2018), čo rovnako predstavuje vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP a zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania žalovaného v zmysle vyššie citovaného ustanovenia CSP. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že riadne zistenie skutkového stavu je úlohou súdov nižšej inštancie, predovšetkým súdu prvej inštancie, a nie dovolacieho súdu, keďže dovolací súd (na rozdiel od súdov nižšej inštancie) nie je oprávnený vykonávať dokazovanie. Pokiaľ však odvolací súd dospeje k názoru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho povinnosťou je dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakovať v odvolacom konaní (§ 384 ods. 1 CSP). Za zmätočné a rozporné s vykonanými dôkazmi sú aj zistenia odvolacieho súdu, že žalovaný protokolárne odovzdal predmetné nebytové priestory žalobcovi, pretože z odovzdávacieho protokolu zo dňa 1.05.2015 vyplýva, že predmetný nebytový priestor bol žalovaným odovzdaný spoločnosti MONAKO, a nie žalobcovi. Dôvodnou je aj dovolacia námietka žalovaného, že v konaní doteraz neboli preukázané zákonné predpoklady pre priznanie práva žalobcovi na náhradu škody titulom uplatneného ušlého zisku v žalovanej sume 351.212,- eur s prísl. za obdobie od 3.06.2015 do 12.10.2016. Za nezrozumiteľnú považuje dovolací súd tú časť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (odsek 13), že „ak medzi stranami nebola uzavretá nájomná zmluva, tak zo strany žalobcu sa jednalo o bezprávné užívanie priestorov, čo môže vyvolať nároky na strane žalovaného, pričom odvolací súd považuje konanie žalovaného ako podnikateľského subjektu, znalého v oblasti prenájomovania nebytových priestorov za zmätočné a zjavne neodborné (bez platnej nájomnej zmluvy odovzdal priestory do užívania žalobcovi). V konaní bolo preukázané, že žalobca mal oprávnenie hernú techniku užívať, ako aj príčinnú súvislosť

medzi nevydaním hernej techniky žalobcovi a vznikom škody. Žalobca bez zjavného dôvodu obmedzil žalobcu a akúkoľvek tretiu osobu v prevádzkovaní herne tým, že priestory svojvoľne uzavrel“. Z obsahu spisového materiálu nevyplývajú vyššie uvedené konštatovania odvolacieho súdu. Náhrady ušlého zisku sa žalobca domáha proti žalovanému, a preto na ňom spočíva dôkazné bremeno preukázať oprávnenosť žalobou uplatneného nároku čo do základu a výšky. Riadne zistenie skutkového stavu je relevantné aj pre záver o (ne)splnení predpokladov pre priznanie práva na náhradu ušlého zisku.

34 Keďže nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu, vrátane nedostatočného, zmätočného a nepreskúmateľného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, je daná prípustnosť ako aj dôvodnosť dovolania žalovaného podľa § 420 písm. f/ CSP. Z tohto dôvodu dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 450 CSP).

35 Dovolateľ ďalej vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (viď aj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, náležitým spôsobom označiť právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá ešte v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola vyriešená. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť o otázku právnu, teda v žiadnom prípade nie o otázku skutkovú. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotno-právna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a pod.), ako aj procesno-právna otázka (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom ide o otázku zásadnú (kľúčovú), na riešení ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

36 Právnu otázku, ktorá - podľa názoru dovolateľa - nebola doteraz riešená v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu dovolateľ vymedzil nasledovne: „Môže medzi držiteľom veci a jej skutočným vlastníkom vzniknúť zmluva o uložení veci podľa § 516 a nasl. Obchodného zákonníka, ak držiteľ veci a jej skutočný vlastník zhodne neprejavili vôľu uzavrieť túto zmluvu a držiteľ veci mal vec u seba, avšak nie v súvislosti s obchodným stykom s jej skutočným vlastníkom?“

37 V rámci odôvodnenia tohto dovolacieho dôvodu dovolateľ namietal, že medzi stranami sporu nemohla vzniknúť zmluva o uložení veci podľa § 516 ods. 1 Obch. zák., pretože na jej uzavretie neboli splnené zákonom vyžadované podstatné časti zmluvy.

38 V prvom rade dovolací súd poukazuje na to, že odvolací súd sa riešením dovolateľom vymedzenej právnej otázky v odôvodnení svojho rozsudku nezaoberal a rozsudok odvolacieho súdu nie je založený na riešení uvedenej právnej otázky, ktorá by pre toto rozhodnutie bola rozhodujúca (kľúčová). Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že dovolateľom vymedzená právna otázka, kedy (ne)môže vzniknúť zmluva o uložení veci podľa § 516 a nasl. Obch. zák. medzi držiteľom veci a jej skutočným vlastníkom za danej situácie predstavuje otázku, ktorá sa týka skutkových záverov súdov nižšej inštancie, ktoré však neboli v posudzovanom prípade riadne a postačujúco zistené, keďže z doteraz vykonaného

dokazovania nie je zrejmé, aký vzťah a s akým obsahom vznikol medzi stranami sporu, čo predstavuje zisťovanie konkrétneho skutkového stavu na základe súdom vykonaného dokazovania. Až následne, po riadnom zistení skutkového stavu je možné na takto zistený skutkový stav aplikovať konkrétnu právnu normu. Ak strana sporu v dovolacom konaní vytýka, že súd nesprávne interpretoval ustanovenia zmluvy (v danom prípade o uložení veci podľa § 516 Obch. zák.), ide o dovoláciu námietku nevystihujúcu podstatu § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, lebo takáto námietka sa týka nesprávneho skutkového zistenia, na ktorom súd nižšej inštancie založil svoj záver. Pokiaľ totiž súd zisťuje obsah zmluvy (aj za pomoci výkladu prejavov zmluvných strán v zmysle § 266 Obch. zák.), rieši skutkové otázky a výsledkom tejto činnosti súdu sú potom skutkové zistenia a z nich vyvedené skutkové závery súdu. Hodnotiaci skutkový záver súdu, ktorý tvorí podstatu tohto výsledku, nemožno považovať za právne posúdenie veci. Len pre úplnosť opätovne dovolací súd poukazuje na to, že v posudzovanom prípade rozhodnutie dovolacieho súdu nespočíva na riešení dovolateľom vymedzenej otázky, nakoľko odvolací súd sa jej riešením v odôvodnení svojho rozsudku ani nezaoberal. Keďže dovolateľ dovolací dôvod uplatnený podľa § 432 ods. 1 v spojení s § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd nemohol v tejto časti pristúpiť k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, a teda skúmať, či odvolací súd vec po právnej stránke posúdil správne.

39 Keďže však v konaní bola zistená vada zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

40 O trovách dovolacieho konania rozhodne v ďalšom konaní odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

41 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasom 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.